

Autorka
bestsellerov
Wall Street
Journal

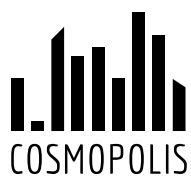
ISABELLA
MALDONADO

ŠIFRA

Každá nová šifra môže viesť k ďalšej vražde...

COSMOPOLIS

**ISABELLA
MALDONADO
ŠIFRA**

ISABELLA MALDONADO

ŠIFRA

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 127. publikáciu.

Z anglického originálu *The Cipher* vydaného vydavateľstvom Thomas & Mercer v Seattli
v roku 2020, preložila do slovenčiny Anna Chelemendiková.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Spracovanie obálky Zuzana Ondrovičová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Zuzana Kolačanová

Vydanie 1., 2022
Počet strán 360
Tlač FINIDR, s.r.o.

Text copyright © 2020 by Isabella Maldonado
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing,
www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.
Cover design © 2020 by Laywan Kwan

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2022
Translation © Anna Chelemendiková, 2022

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukována a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-8090-324-4 (ePub)
ISBN 978-80-8090-323-7 (pdf)
ISBN 978-80-8090-322-0 (print)

*Venujem Mikeovi,
druhej polovičke svojho srdca.
Lúbim ťa.*

Kapitola 1

Pred desiatimi rokmi

Okresný súd pre mladistvých a rodinu, Fairfax, Virgínia

Nina Esperanzová sa zadívala na muža, ktorý práve držal v rukách jej osud. Sudca Albert McIntyre si mlčky študoval predložené dokumenty. Nina prestala šúchať nohami pod dlhým dubovým stolom a nasadila výraz tváre, ktorý mal pôsobiť zdvorilo. Všetky dokumenty boli podané, výpovede ukončené, zostávalo už len vyniesť rozsudok.

Sudca dočítal, pozrel sa na ňu, krátko si ju premeral a potom prehovoril: „Som pripravený rozhodnúť vo veci, ktorú ste predložili súdu, no predtým by som sa chcel uistiť, že ste si plne vedomá dôsledkov. Ak vyhoviem vašej žiadosti, nebude cesty späť. Od tejto chvíle budete niest' všetku zodpovednosť za svoje činy.“

Cal Withers, jej zákonný zástupca ad litem, si zastrčil prst pod golier. „Moja klientka si je toho vedomá, pán sudca.“

Súd prideliť Nine Withersa, aby ju zastupoval, pretože vo svojich sedemnástich rokoch sa nemohla zastupovať sama. Mal prešedivené vlasy, hlboké vrásky a pokojný, zdržanlivý prejav skúseného právnička. Jeho ustarostená tvár bola poznačená rokmi skúseností z nepredvídateľného súdu pre mladistvých, ktorého správne alebo nesprávne rozhodnutie mohlo nezvratne ovplyvniť zvyšok ich životov.

Sudca venoval krátky pohľad Withersovi, skôr než adresoval svoje slová priamo dievčaťu, ktorému sa chystal navždy zmeniť život. „Chápem, prečo žiadate súd o priznanie plnoletosti. Najmä za týchto okolností.“

Tých zopár ľudí, ktorých pustili do súdnej siene, sa nervózne zamrvalo na laviciach, ale Nina stále sedela vystretá na stoličke. Po tom všetkom, čím si prešla, si v duchu dala sľub, že sa už nikdy nevráti do systému. Ak by sudca jej žiadosti nevyhovel, znova by utiekla. A tentoraz by ju nikto nenašiel, až kým by nedovršila osemnásť rokov.

„Dokázali ste, že ste schopná postarať sa o seba,“ zhodnotil sudca McIntyre. „Aké máte plány do budúcnosti? Stanovili ste si nejaký cieľ?“

Withers prehovoril skôr, než sa stihla nadýchnuť. „Pán sudca, medzi predloženými dokumentmi je aj predbežné rozhodnutie o zápise na Univerzitu Georgea Masona. Moja klientka tiež získala štipendium a grant na pokrytie výdavkov na štúdium. Má brigádu a bude bývať na univerzitnom internáte, kde...“

Sudca zdvihol ruku pokrytú stareckými škvrnami a zastavil ho. „Rád by som si to vypočul priamo od tejto mladej dámy.“

Withers ju predbehol práve preto, aby ju ušetril povinnosti odpovedať na túto otázku. Spolu so sociálnou pracovníčkou s ňou pred súdom preberali, ako by mala odpovedať. Navrhli jej, aby v prípade, že sa sudca opýta na jej budúcu kariéru, povedala niečo dojmavé: že zvažuje možnosť stať sa zdravotnou sestrou, učiteľkou v škole alebo vstúpiť do mierových zborov. Z technického hľadiska by to nebola lož. Naozaj *zvážila* všetky tieto možnosti. Asi na zlomok sekundy. A potom si uvedomila, čo chce robiť až do smrti. Zapáči sa však jej rozhodnutie sudcovi?

Withers ju pod stolom drgol do kolena. Vedela, čo má podľa neho povedať. No na druhej strane nebola z tých, ktorí by robili

niečo len preto, lebo im to niekto nakázal. To bol zrejme i dôvod, prečo putovala z jednej pestúnskej rodiny do druhej.

Rozhodla sa. Narovнала plecيا a povedala pravdu. „Hlásim sa na univerzitu GMU na program trestného práva. Keď ju dokončím, chcem sa stať policajtkou, vypracovať sa na vyšetrovatelku a do konca života zatvárať do väzenia netvorov, ktorí ubližujú deťom.“

Withers si unavene prešiel dlaňou po tvári. Sociálna pracovníčka pokrútila hlavou.

Nina ich ignorovala a zamerala pozornosť na sudcu. „Je to dostatočný plán do budúcnosti, pán sudca?“

Sudca McIntyre prižmúril oči. „Budete naďalej chodiť na terapiu?“

„Áno, pane.“

„Okolnosti z vás urobili nezávislú ženu vo veľmi mladom veku, slečna Esperanzová,“ zhodnotil sudca. „Musíte však dovoliť iným ľuďom, aby vám pomohli, keď to budete potrebovať. Pamätajte na to.“

V súdnej sieni zavládlo ticho. Všetci sa pozerali na sudcu. Čakali na jeho slová.

Ninine nervy boli maximálne napnuté. Podarilo sa jej vari v sudcovi vyvolať pochybnosti o tom, či sa dokáže vyrovnáť s tým, čo sa jej stalo? Zadržala dych.

Uplynula celá večnosť, kým opäť prehovoril. „Vašej žiadosti vyhoviem.“

S úľavou si vydýchla.

„A teraz ďalšia vec.“ Keď počula sudcov vážny tón, úsmev jej zamrzol na perách. „Vaša žiadosť o zmenu mena.“ Zdvihol zo stola notársky overený dokument. „Žiadate o zmenu mena z Nina Esperanzová na Nina Guerrerová. V žiadosti sa píše, že chcete nosiť meno podľa vlastného výberu a nie to, ktoré vám bolo pridelené. Mohli by ste si ho zmeniť, keď dovŕšite osemnásť rokov, teda o dvanásť mesiacov. Prečo sa s tým tak ponáhľate?“

Withers znovu prehovoril: „Pán sudca, moja klientka v súčasnosti používa priezvisko, ktoré jej dala pôvodne pridelená sociálna pracovníčka, keď sa zdalo, že adopcia je – venoval jej ospravedlňujúci pohľad – nepravdepodobná.“

Zadávala sa na svoje ruky zopäť na kolenách. Ako malé dievčatko nepatrla k blondínkam s neposednými kučerami a so žiarivo modrými očami. Nemala ani porcelánovú pleť, ani ružové líčka. Sociálni pracovníci o nej nikdy nehovorili, že je *roztomilá* alebo *plachá*. Skôr začula z útržkov ich rozhovorov výrazy ako *tvrdohlavá* a *problémová*. Vtedy tomu celkom nerozumela, no bolo jej jasné, že tieto slová – spolu s jej tmavými vlasmi, hnedými očami a tmavšou pleťou – ju odlišujú od ostatných dievčat. Od tých, ktoré si niekto adoptoval.

Withers sa rýchlo rozhodol vyplniť nepríjemné ticho. „Túto voľbu nemohla nijako ovplyvniť a verí, že okamih, keď prestane byť chránenkyňou štátu Virgínia, je vhodnou príležitosťou na to, aby si zvolila priezvisko, ktoré sa lepšie hodí k jej novej ceste.“

Sudca sa na ňu pozrel a spýtavo zdvihol husté obočie. „K vašej novej ceste?“

Zdvihla hlavu a zadávala sa mu do očí. „Hovoríte po španielsky, pane?“

„Nie, španielčinu neovládam.“

Zhlboka sa nadýchla. Usúdila, že najlepšie bude vyjsť s pravdou von. „Vyhľadala som si svoju prvú sociálnu pracovníčku, keď som sa pred sedemnástimi rokmi dostala do systému.“

Sudcova tvár potemnela. „Som si vedomý... okolností.“

Okolnosti. Klinický, odosobnený výraz, ktorým sa snažil chrániť jej city. Sudca si pravdepodobne myslel, že je k nej ohľaduplný, no jej bolo úplne jedno, ako to nazve.

Ako mesačné dieťa bola vyhodená do kontajnera a ponechaná napospas osudu.

Nina prehltla, aby sa zbavila hrče v hrdle, a pokračovala: „Volá sa Myrna Gonzalesová. Povedala mi, že moje pôvodné meno bolo Baby Jane Doe. Chcela mi dať etnicky vhodné meno, a tak ma pomenovala Nina, pretože *niña* znamená v španielčine dievča. Dúfala tiež, že budem jedným z tých detí, ktoré budú mať šťastný osud, a že si ma adoptuje milujúca rodina. A preto mi dala priezvisko Esperanzová, pretože to v španielčine znamená nádej.“ Opäť jej stiahlo hrdlo a posledné slová vyslovila s veľkou námahou. „Žiaľ, nedočkala som sa šťastného osudu.“

„Nie,“ pritakal sudca McIntyre. „Obávam sa, že nie.“

Nesnažil sa ju chlácholiť, za čo mu bola vďačná.

„Lenže prečo Guerrerová?“ zaujímal sa sudca.

„*Guerrero* znamená v španielčine bojovník. Takže *guerrera*, s písmenom *a* na konci, znamená...“

„... bojovníčka,“ dovtípil sa sudca po chvíľke premýšľania.

Nina prikývla. „Už som sa vzdala nádeje,“ vyslovila potichu a potom zdvihla hlavu. „Odteraz budem bojovať.“

Kapitola 2

Súčasnosť

Park pri jazere Accotink, Springfield, Virgínia

Ryan Schaeffer sa snažil potlačiť nervozitu. Vedel, že si musí zachovať chladnú hlavu. Na túto chvíľu sa pripravoval dlho a starostlivo. Lúče popoludňajšieho slnka tu i tam prenikali cez husté koruny stromov a vytvárali na bežeckej trase svetelné ostrovčeky. Závan teplého vetra priniesol vôňu azaliiek, rozvlnil kríky a na niekoľko sekúnd prekryl zápach potu sprevádzajúci jeho najlepšieho kamaráta.

Zippo vystrčil hlavu ponad kríky, aby zistil, či sa už blíži bežkyňa. „Tam je!“ zvolal. Pritisol si k očiam ďalekohľad a zaostril na zaprášenú bežeckú dráhu, ktorá sa vinula pozdĺž brehu jazera Accotink. „Už ju vidím, má na sebe neónovomodré tielko.“

„Daj mi to,“ vytrhol Ryan ďalekohľad Zippovi z rúk, za čo si vyslúžil spršku nadávok. „Ach, veru,“ usmial sa a zaostril do diaľky. Zrýchľil sa mu pulz. „Je to kosť, čo?“

Elastický bežecký dres dokonale obopínal krivky jej vyšportovaného tela. Bežkyňa s krátkymi tmavými vlasmi bola naozaj sexi. Chvíľu sledoval jej pravidelné tempo, jej nohy, keď sa približovala k ich úkrytu. Rozbúchalo sa mu srdce.

„A je krpatá,“ poznamenal Zippo. „Nebude mať viac ako päťdesiat kíl. Tá sa veľmi neubrání, všakže?“ štychol Ryana kostnatým laktom do rebier. „To bude pre teba hračka, kamoško.“

Ryan, žiak strednej školy v East Springfielde, už prerástol svojho otca. Po štyroch rokoch tréningovania amerického futbalu dobre vedel, ako si poradiť s bežiacim protivníkom. Zippo mal pravdu – dokázal by túto ženu zložiť na zem a ani by sa pri tom nezapotil. Každý deň po futbalovom tréningu chodievali sem do parku a vyzerali ženy. Dnes konečne narazili na dokonalú... ako ju to Zippo nazval? *Korist'*. Oni boli lovci, ona bola ich korist'.

Pozrel sa na Zippa. „Nevycúvaš z toho, všakže?“

Zippo sa rukou chytil za rozkrok. „Som nabitý a odistený.“

Ryan prikývol. „Pripravený?“

Zippo vytiahol mobil s predplatenou kartou, ktorú si kúpil pred týždňom. „Idem na to!“

Dohodli sa, že Ryan pôjde prvý a Zippo bude všetko natáčať a naživo vysielat' cez internet. Zaprisahával sa, že polícia ich na základe toho nikdy nedokáže vypátrať. Ryan im obom kúpil lyžiarske kukly, aby sa mohli prestriedať, keď s ňou skončí.

Ryan mu ukázal zdvihnutý palec. To bude zábava! Opäť sa pozrel do ďalekohľadu. „Budeme ju tu mať asi o pol minúty. Radšej sa priprav.“

Natiahli si lyžiarske kukly. Zippo sa prikrčil a prestrčil svoj telefón cez medzeru v kríkoch.

Ryan sa sklonil za najhustejšie krovie a rukou sa oprel o zem. Neuvidí ho, až kým už nebude neskoro. Sledoval, ako sa k nemu približuje. Vybrali si miesto blízko konca bežeckej dráhy, lebo predpokladali, že kým sa dostane tak ďaleko, bude už unavená, no nezáležalo na tom. Bola veľmi drobná. Zblízka si všimol, že sa jej na drobnej tvári vynímajú veľké hnedé oči. Zaistí, aby sa jej ešte viac zväčšili. Celé telo sa mu chvelo vzrušením z toho, čo sa malo stať. Sústredil sa a čakal.

Len čo okolo neho prebehla, vystrelil za ňou a celou silou jej vrazil ramenom do chrbta.

Žena spadla na brucho do trávy pri bežeckej dráhe. Vyrzil jej dych, ale tušil, že o pár sekúnd sa spamätá a začne kričať.

Nechcel jej to však dovoliť.

Znova sa na ňu vrhol, snažil sa ju zvalcovať celou svojou hmotnosťou, no skôr než na ňu dopadol, prevrátila sa na chrbát. Počul, ako prudko vydýchla, a vedel, že získal ďalších niekoľko sekúnd ticha.

Vtom sa začala brániť. Ruka jej vystrelila hore a dlaňou ho silno udrela do nosa. Zastonal a odstrčil ju. Keď sa ju pokúsil chytiť za zápästia, ohla koleno a kopla ho do rozkroku. Zafal zuby a snažil sa z nej neskotúľať a nespahnúť.

V tej chvíli si uvedomil, že ak rýchlo neprevezme kontrolou nad situáciou, tá šialená malá mrcha mu dá na frak. Zablokoval jej nohy stehnami a pokúsil sa ju chytiť za zápästia. Boli také tenké, že ich ľahko udrží jednou rukou. Jedno už držal a chystal sa uchopiť druhé, keď zrazu na mäkkom tkanive tesne pod uchom, vzadu nad čeľustnou kosťou, pocítil prenikavú bolesť.

Odtiahol hlavu, mierne sa nadvihol a všimol si, že žena má vo voľnej ruke niečo čierne. Bodla ho? Nevidel žiadnu krv. Stále zvieral jedno jej zápästie a druhú ruku odtiahol s úmyslom udrieť ju do tváre, no vtom ho zaplavila agónia, ktorá mu rozpálila každý nerv od ramien hore. Čierna vec, ktorú držala tá drobná žena, sa mu zabárala čoraz hlbšie do zadnej časti krku.

Zrazu nedokázal ani rozmýšľať, pretože tá bolesť bola najdesivejšia, akú doteraz zažil. Ovládla celé jeho telo, nivočila ho a paralyzovala.

Kde je, dočerta, ten Zippo? Malá časť jeho mozgu, ktorá ešte fungovala, si uvedomovala, že ak chce premôcť túto o polovicu menšiu ženu, bude potrebovať pomoc. Do čoho sa to, došľaka, namočil?

Letmo sa obzrel a uvidel viať vo vetre Zippovo sivé tričko – dal sa na útek. Pomyslel si, že pri najbližšej príležitosti toho zbabelca zahluší. Bolesť na krku sa trochu zmiernila a on si uvedomil, že žena pod ním niečo hovorí.

Jej veľké hnedé oči sa zúžili do úzkych štrbín. „Ako sa voláš?“

Silná bolesť mu dovolila sústrediť sa iba na najjednoduchšie myšlienky. Vyslovil jedinú vec, na ktorú sa zmohol: „To bolí!“

„Naozaj?“ Pritlačila ešte viac, až sa mu zahmlilo pred očami. „Nuž, to ma skutočne mrzí. Niečo ti poradím. Neskáč na ženy v parku.“

Ryan sa už nezmohol na protest. „Ja len... Bol to iba žart. Nemyslel som... to vážne.“

„Netáraj,“ zasyčala naňho. „Si zatknutý.“

Jej slová mu ešte chvíľu zneli v ušiach a jeho kedysi sľubná budúcnosť sa pomaly ponárala do tmy. Pred piatimi minútami bolo úplne jasné, že po strednej škole pôjde na vysokú vďaka športovému štipendiu. Teraz to však vyzeralo, že v kondícii sa bude udržiavať iba vo väzenskej posilňovni.

Vyhŕkli mu slzy, keď zaostril na jej sústredené oči. „Po... polícia?“

„Špeciálna agentka Nina Guerrerová,“ zašepkala. „FBI.“

Kapitola 3

Nasledujúci deň

Terénna kancelária FBI, Washington

Nina sedela na okraji tvrdej vinylovej stoličky v čakárni pred kanceláriou špeciálneho agenta Toma Ingersolla. Už polhodinu tam bol zavretý s jej priamym nadriadeným, špeciálnym agentom Alexom Connerom.

Keď sa ráno ohlásila na vrátnici, čakal ju tam odkaz od Connera, aby išla rovno do kancelárie špeciálneho agenta. Bolo to prvýkrát za dva roky jej služby vo washingtonskej kancelárii, čo ju predvolali k Ingersollovi. Mala podozrenie, že to nejako súvisí s jej včerajším zásahom mimo služby v parku, kam si bežne chodievala zabehať, a preto si v duchu už aspoň šiestykrát prehrávala, ako sa to celé odohralo, a márne premýšľala, či neurobila niečo zlé.

Zľahka si nahmatala bok a strhla sa. Zlomil jej ten hlupák rebro, keď sa na ňu zvalil? Drobné telo ju ešte stále bolelo od toho, ako na ňu dopadol celou svojou hmotnosťou. Miestna polícia zavolala na miesto činu sanitku, ale Nina od seba odohnala záchranárov, aby sa radšej postarali o útočníka a uistili sa, či nie je ťažko zranený. Odmietla ísť do nemocnice na vyšetrenie a namiesto toho zostala do večera na policajnej stanici vo Fairfaxe, kde predtým sama

pracovala, a spolu s bývalými kolegami spísala správu o tom, čo sa stalo v parku. Teraz uvažovala, či predsa len nemala radšej zísť na pohotovosť na röntgen.

Conner otvoril dvere a prerušil jej myšlienkový tok. „Môžete ísť ďalej.“

Vstala a so sebavedomým výrazom vošla do kancelárie. Krátko sa pozdravila s Ingersollom kývnutím hlavy a sadla si na jednu z dvoch stoličiek pred jeho stolom.

„Keď som sa dozvedel, čo sa vám včera stalo, mal som o vás strach,“ začal Ingersoll. „Som rád, že ste v poriadku.“

„Nič mi nie je, pane. Ďakujem.“

Conner si sadol vedľa nej. „Podľa policajnej správy ste proti útočníkovi použili taktické pero.“

Agenti mohli nosiť zbrane aj mimo služby, dokonca sa to oficiálne odporúčalo, no zladíť toto odporúčanie s behaním je celkom výzva. Vedela, že nemôže behať po parku so zbraňou v ruke, pretože by na ňu niekto okamžite zavolať políciu, a naozaj ju nemala kam ukryť vo svojom elastickej oblečení. Preto so sebou nosila malú vecičku, ktorú mohla ľahko skryť v dlani.

Z vnútorného vrečka saka vytiahla pero a ukázala ho mužom. „Keď idem behať, vždy si beriem niečo na obranu.“

Conner vzal sebaobránný nástroj do ruky, pootočil ním a na konci malého valca sa vysunul hrot na písanie. „Uznávam, že osamelá... osoba v husto zalesnenom parku by mala prijať primerané bezpečnostné opatrenia.“

Bolo jej jasné, že Conner chcel povedať *osamelá žena*, ale v poslednej chvíli sa zarazil.

Ingersoll si od neho vzal pero a chvíľu si ho skúmavo prezeral. „Toto nie je štandardná výbava.“

„Brala som si ho so sebou, keď som slúžila na peších hliadkach v polícii, skôr než som nastúpila do FBI. Raz som rozbila okno auta

karbidovým hrotom na druhom konci.“ Pokrčila plecami. „Šikovná vecička.“

Čierny valček z hliníkovej zliatiny vyzeral ako bežné pero, bol len o niečo hrubší. V trénovaných rukách sa však mohol zmeniť na smrtonosnú zbraň.

„Podľa správy ste proti útočníkovi použili techniku čelustného uhla,“ pokračoval Ingersoll a vrátil jej pero.

Tento chvat jej zaručil, že ju súper poslúchol bez toho, aby sa zranil. Hrot pera pritlačila na špeciálny bod tesne za okrajom jeho dolnej čeluste, kde prechádzala jedna vetva trojklanného nervu, a ochromila útočníka bolesťou, ktorá okamžite zaplavila celé jeho telo. Potom mu dávala už iba krátke a jednoduché príkazy. Jeho mozog bol taký preťažený poplašnými správami z nervovej sústavy, že nič zložitejšie by ani nedokázal pochopiť. Keď začal spolupracovať, použila ďalší jednoduchý chvat, aby ho znehybnila, zatiaľ čo náhodný okoloidúci zavolať políciu. Jej mobil bol po tomto útoku zničený.

Ingersoll vzal zo stola spis a zrazu zmenil tému. „Toto je kópia správy z policajného oddelenia vo Fairfaxe,“ oznámil a otvoril zložku. „Videli ste, ako o tom informovali médiá?“

Jej pohľad preletel z Ingersolla na Connera a naspäť. „Mobil sa mi rozbil a dnes ráno som si nezapla televízor. Čo sa deje?“

Ingersoll sa pozrel na papier, ktorý držal v ruke. „Keď vás Ryan Schaeffer napadol, nebol sám.“

„Podľa miestnej polície mal komplica,“ pritakala. „Schaeffer ho udal a neskôr ho tiež zatkli.“

Ingersoll si prezrel ďalšie papiere v zložke. „Viete o tom, že komplic celý incident vysielal naživo na internete, kým neutiekol?“

Padla jej sánka. „Nie.“

Ingersoll sa pokúsil o úsmev, no jeho oči sa nesmiali. „Ako by povedala moja dcéra, ste teraz *in*.“

Nina mala podobný pocit, ako keď vstúpite do divadla uprostred predstavenia a snažíte sa pochopiť, čo sa deje. „Počkajte. Čože?“

Conner sa chopil slova. „Nieкто to video zostrihal a pridal doň soundtrack z *Wonder Woman*.“ Pomaly pokrútil hlavou. „A potom sa to stalo virálnym.“

„Vy ste to nevideli?“ opýtal sa Ingersoll a vyzeral skutočne prekvapený.

„Zavolali ste ma sem hneď ráno,“ ohradila sa Nina a rozťahla ruky. „Nemala som čas kúpiť si nový mobil alebo skontrolovať internet v kancelárii.“

„Chlapík, ktorý k videu pridal zvukovú stopu, tiež vyhlásil súťaž o to, kto identifikuje ženu z videa,“ pokračoval Ingersoll. „Trvalo to až do dnešného rána, kým to nieкто konečne uhádol. Odvtedy je naše tlačové oddelenie zaplavené žiadosťami novinárov o vyjadrenie samotného riaditeľa.“

Nina sa zatočila hlava. Riaditeľ FBI mal pod sebou vyše tridsaťosemtisíc zamestnancov a teraz ho kvôli nej naháňali novinári. „Pre Kristove rany.“

„Lenže toto nie je dôvod, pre ktorý sme vás sem zavolali,“ pokračoval Ingersoll.

Neveriacky naňho hľadela, akoby si sama nevedela predstaviť, čo by sa ešte mohlo stať.

„Vrah včera večer zanechal odkaz priamo na mieste činu, v bočnej uličke za ulicou M. Máme dôvod domnievať sa, že bol adresovaný vám.“

Nina prebehli po tele zimomriavky. „Na akom mieste činu?“

Ingersoll umlčal jej otázku zdvihnutou rukou. „Najprv by som si chcel overiť zopár vecí,“ vyslovil a zdvihol obočie. „Je pravda, že ste si pred desiatimi rokmi nechali úradne zmeniť meno z Nina Esperanzová na Nina Guerrerová?“

Vír myšlienok v jej hlave sa otočil novým smerom. „Bola to súčasť mojej žiadosti o uznanie plnoletosti. Mala som sedemnášť rokov.“

Ingersoll a Conner si vymenili významné pohľady. Zrejme práve potvrdila nejaký ich predpoklad. Pripadala si úplne bezmocná, nepokojne prechádzala pohľadom z jedného na druhého a dvíhala obočie v snahe naznačiť, že by jej mohli povedať, čo sa deje.

„Uvedomujem si, že je to veľmi osobná záležitosť,“ povedal Ingersoll, „no priamo súvisí s tým, o čom budeme hovoriť.“

„Záznamy súdu pre mladistvých nie sú prístupné,“ dodal Conner. „Požiadali sme o súdny príkaz, ale radšej by sme si celý príbeh vypočuli priamo od vás. Bolo to tak, že ste požiadali súd o uznanie plnoletosti, keď ste utiekli z pestúnskej starostlivosti?“

„Áno,“ odvetila a oblizla si suché pery.

„Stalo sa to po tom, ako vás... uniesli?“ Ingersoll sa vyhybal jej pohľadu.

Znamenalo to, že o tom vedel. Nina bezmocne zovrela ruky do pästí. Obaja vedeli, čo sa jej prihodilo.

„Mala som vtedy šesťnásť rokov.“ Snažila sa hovoriť úplne pokojne, bez emócií, keď sa v mysli vrátila k svojim najdesivejším spomienkam. „Vtedy som utiekla z detského domova a žila som na ulici. Uprostred noci okolo mňa prešiel muž v dodávke. Zrazu zastavil a... vtiahol ma dovnútra. Zviazal ma v nákladnom priestore.“

Nepovedala im, čo nasledovalo. Nevypovedané podrobnosti o hodinách strávených s únoscom zostali visieť vo vzduchu medzi nimi.

„Ráno sa mi podarilo utiecť,“ rýchlo ukončila svoj príbeh a plynule prešla k protiotázke. „Prečo sa ma na to pýtate práve teraz?“

„Včera v noci bola v Georgetowne zavraždená šesťnásťročná dievčina,“ poznamenal Ingersoll tichým hlasom. „Utekla od svojich pestúnov.“ Poslednú vetu vyslovil tak potichu, že ju takmer nebolo počuť. „Jej telo sa našlo v kontajneri.“